



Arrest

nr. 164 222 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Louise ZWART die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMAI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Ethiopische nationaliteit, diende op 24 november 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Die asielaanvraag werd op 17 maart 2006 onontvankelijk verklaard. Het CGVS oordeelde dat verzoekster niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij nam er op 20 maart 2006 kennis van en werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Zij diende op 12 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 1 augustus 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoekster nam er op 10 september 2013 kennis van en werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.3. Zij werd op 9 maart 2016 door de Politie van Zaventem gecontroleerd op haar identiteit. Zij bleek niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of reistitel. Zij werd op 9 maart 2016, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij nam er diezelfde dag kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: B.

geboortedatum: 21.03.1976

geboorteplaats: Dessi

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval ALIAS...

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dieneinde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die haar betekend zijn op 20/03/2006 en 10/09/2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werden tussen 20/03/2006 en 10/09/2013

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Ethiopië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Ethiopië geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die haar betekend zijn op 20/03/2006 en 10/09/2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werden tussen 20/03/2006 en 10/09/2013

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchtelingen zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Ethiopië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Ethiopië geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Schockaert Ariane, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Zaventem
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, N., B., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge op 10/03/2016”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op. Verwerende partij verwijst ter terechtzitting nog naar een gelijkaardige zaak waarin de Raad beslist heeft dat de vordering onontvankelijk was wegens laattijdigheid (arrest 148 964, van 30 juni 2015).

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (RvV 158 901 - Pagina 4).

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat het bestreden bevel aan verzoekster ter kennis werd gebracht 9 maart 2016. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Zij beschikte bijgevolg vanaf 10 maart 2016 over een termijn van vijf dagen om een beroep in te leiden, waarbij de vervaldag 14 maart 2016 was. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 15 maart 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per fax overgemaakt.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekster werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

2.3. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoekster echter dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk heeft gepreciseerd dat de beroepstermijn 10 dagen is. Zij wijst er op dat verzoekster geen Nederlands spreekt en in het gesloten centrum beroep heeft moeten doen op anderen die de raadvrouw pas 15 maart contacteerden.

De Raad merkt op dat het EHRM reeds heeft gesteld dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard mogen hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoekster betoogt niet dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending uitmaakt.

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *“Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.”* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9).

In casu moet worden opgemerkt dat verzoekster reeds jaren illegaal in het land verblijft en dat bevelen haar betekend werden op 20 maart 2006 en 10 september 2013 zodat zij op de hoogte was van het standpunt van de verwerende partij dat zij het land dient te verlaten.

Verzoekster werd daarbij een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen verleend. De Raad stelt vast dat verzoekster over ruim voldoende tijd beschikte om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en haar rechtsbescherming te organiseren. Zij beschikte over voldoende tijd om een advocaat te contacteren en een beroep in te dienen. Hoewel verzoekster ruim de tijd had, gezien haar vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen, heeft zij echter geen beroep ingediend bij de Raad tegen de verschillende beslissingen die in haar hoofde zijn genomen, met name de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de onontvankelijkheidsbeslissing in het

kader van haar aanvraag 9ter, en de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij koos er voor om geen gehoor te geven aan voornoemde bevelen. Het heden bestreden bevel met vasthouding met het oog op verwijdering is in deze het sluitstuk van verzoeksters onwil om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 19 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State en artikel 7 van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 september 2006, wijst de Raad er op dat deze artikelen geen betrekking hebben op de beroepstermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad nog dat de loutere omstandigheid dat verzoekster tijdens haar illegaal verblijf een band heeft opgebouwd met haar kerkgemeenschap die haar steunt en hulp biedt om met haar moeilijke verleden om te gaan, zoals zij stelt in het verzoekschrift, niet kan leiden tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Verzoekster toont met het argument dat haar kerkgemeenschap voor haar zeer belangrijk is niet aan dat in casu sprake is van een familie- en gezinsleven dat dient beschermd te worden.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen bijzondere omstandigheden voorhanden zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM die haar in casu ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M.-C. GOETHALS